

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Cidliny a soudkyň JUDr. Aleny Svátkové a Mgr. Soni Burešové ve věci

žalobců: a) **Jan K.**, narozen xxx
bytem xxx
b) **Michaela K.**, narozena xxx
bytem xxx
oba zastoupeni advokátem Mgr. Tomášem Maxou
sídlem Petráská 1136/12, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **UNIQA pojišťovna, a. s.**, IČO 49240480
sídlem Evropská 810/136, 160 00 Praha 6
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Kazdou
sídlem Palackého třída 223/5, 288 02 Nymburk

o zaplacení částky 500.000 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 29. srpna 2017, č. j. 8 C 42/2017-24

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobci jsou povinni zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 25.652 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Petra Kazdy, advokáta.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně napadeným rozsudkem zamítl žalobu, podle níž měl být žalovaný povinen zaplatit žalobcům celkovou částku 500.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky za dobu od 28. 2. 2017 do zaplacení (výroky I, II). Výrokem III žalovanému nepřiznal náhradu nákladů řízení.
2. Takto rozhodl o žalobě, již se žalobci postupem dle § 2959 zák. č. 89/2012 Sb. občanský zákoník (dále jen o. z.) domáhali peněžité náhrady (žalobce a/ 200.000 Kč a žalobkyně b/ 300.000 Kč), která se poskytuje při usmrcení či zvláště závažném ublížení na zdraví formou peněžité náhrady, vyvažující utrpení a duševní útrapy rodičů. Nelze-li výši náhrady určit, stanoví se podle zásad slušnosti. Věcně uvedli, že jsou rodiče T. K., která při dopravní nehodě dne 1. 3. 2014 utrpěla vážná zranění. Po dvou hodinách hospitalizace jim lékaři sdělili, že utrpěla těžké polytrauma, zda přežije, se ukáže během následujících čtyř dnů. Byla v umělém spánku, připojená na umělou plicní ventilaci a umělou výživu. Teprve po několika dnech jim lékaři sdělili, že pravděpodobně přežije, i nadále byla v umělém spánku. Po devíti dnech se jí lékaři pokusili extubovat, krátce na to však musela být na umělou plicní ventilaci znovu připojena. Po čtrnácti dnech lékaři zjistili rozsáhlou rupturu bránice a museli provést operaci. Po osmnácti dnech mohla být odpojena od umělé plicní ventilace a začala se probouzet z umělého spánku. Žalobci ji navštěvovali. Po měsíci mohla být propuštěna z nemocnice. Její zdravotní stav nebyl dobrý, vyžadovala pooperační péči po operaci ruptury bránice, měla špatný stav plic, byla celkově xxx a i ve xxx. Měla dýchací potíže a užívala značné množství léků. Rehabilitovali s ní, inhalovali a prováděli masáže xxx xxx xxx xxx. Po nehodě se u dcery objevilo xxx, bylo nutné provádět i cvičení pro nápravu tohoto stavu. Dále lékaři zjistili zlomeninu bederních obratlů s útlakem míchy, která vedla k počínajícímu ochrnutí spodních končetin. Proto bylo přistoupeno k operaci, při níž došlo ke stabilizaci páteře vlastním kostním štěpem a kovy. Byla hospitalizována dalších devět dní, po tuto dobu s ní byla hospitalizována i žalobkyně b). Žalobce a) je každodenně navštěvoval. Po propuštění z nemocnice byla dcera upoutána tři měsíce na lůžku bez možnosti pohybu. Žalobci museli úzkostlivě dbát na čistotu a hygienu, protože jakékoliv onemocnění mohlo mít závažné následky. Dceru museli denně polohovat a xxx xxx. Teprve koncem srpna se mohla začít pohybovat bez korzetu a sedět. Dokázala ujit pouze několik kroků. Fyzickou aktivitu zvládala obtížně i kvůli nedostatečné kapacitě plic. Ztížil se jí tak i nástup do základní školy, kam nakonec sice mohla jít, ale s individuálním studijním plánem. Žalobkyně b) byla po celou první třídu školy s dcerou ve třídě, což jí umožnilo dohlížet na zdravotní stav. Dcera užívala množství xxx, které by mohly být i příčinou xxx xxx xxx. Otřesný zážitek z dopravní nehody včetně dlouhodobého léčení a okolnost, že byla středem zájmu všech blízkých, se podepsala na psychice dcery. Navštěvovala xxx a xxx, kteří zvažovali xxx xxx. Dcera dodnes nesmí provádět činnosti, při nichž hrozí pád. Nemá doporučenu ani jízdu na bruslích či lyžích. Xxx xxx. Léčení není ukončeno, dcera rehabilituje, se žalobkyní b) jezdí do lázní. Musí denně inhalovat, huře zvládá běžné infekce, mívá xxx a xxx xxx xxx. Přetrvává u ní rovněž xxx xxx. Zranění dcery poznamenalo oba žalobce i v jejich chování, žalobkyně b) má potřebu mít děti neustále pod kontrolou, má obavy z cest automobilem. Špatně snáší dceřiny běžné xxx xxx. Je zde i nejistota ohledně správného postavení operované páteře v důsledku růstu a riziko pouřazové epilepsie, které naštěstí s časovým odstupem od nehody klesá. Vyšší částka pro žalobkyni b) je odůvodněna tím, že péči o dceru zajišťovala v převážné míře ona a nemohla se věnovat výdělečné aktivitě.
3. Žalovaný se žalobou nesouhlasil s návrhem na její zamítnutí. Uvedl, že nároky pozůstalých byly do 31. 12. 2013 odškodňovány pouze v případech úmrtí poškozeného. Tento nárok se s účinností nového občanského zákoníku rozšířil i na případy zvláště závažného ublížení na zdraví poškozeného, o který se však v dané věci nejedná. Poškozená utrpěla při dopravní nehodě zranění, která lze z medicínského hlediska považovat za vážná, ale nikoliv ve smyslu § 2959 o. z. Podle tohoto ustanovení mají osoby blízké nárok na odčinění duševních útrap v případě

nejtěžších zdravotních poškození, zejména kómatických stavů, závažných poškození mozku či ochrnutí výrazného rozsahu. Musí se proto jednat o tak závažné a trvalé poškození zdraví, které je srovnatelné svou závažností s úmrtím poškozeného, tedy o faktickou ztrátu poškozeného pro své okolí, kdy je poškozený sice z biologického pohledu naživu, ale kvalita jeho života je minimální. Toto nelze vztáhnout na poškozenou, která není trvale vyřazena z většiny sfér společenského uplatnění a není osobou trpící výjimečně nepříznivým zdravotním stavem.

4. Mezi účastníky nebylo sporné vážné zranění dcery žalobců při dopravní nehodě dne 1. 3. 2014, při níž cestovala jako spolucestující ve vozidle Renault Clio, RZ xxx, řízeném matkou žalobce Jarmilou K.. Proti ní bylo vedeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti, které bylo usnesením Okresního státního zastupitelství v Příbrami dne 28. 11. 2014 podmíněně zastaveno. Žalovaný jako pojistitel uzavřel s Jarmilou K. smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem tohoto vozidla.
5. Podle usnesení Okresního státního zastupitelství v Příbrami, sp. zn. 2 Zt 69/2014-37, utrpěla T. K. při dopravní nehodě roztržení pravé poloviny bránice s výhřezem pravého laloku jaterního do dutiny hrudní, oboustranné pohmoždění plic, zlomeninu těla druhého bederního obratle s odlomením dolní hrany těla obratle vpravo, pohmoždění stěny hrudníku a břišní stěny. Dále utrpěla pohmoždění čelní krajiny vpravo s podkožním krevním výronem, otřes mozku a poškození okohybných svalů či nervů, toto zranění ji podstatným způsobem omezovalo v obvyklém způsobu života po dobu delší než šest týdnů.
6. Podle odborného vyjádření ze dne 22. 7. 2014, vypracovaného MUDr. Luďkem B. v rámci trestního řízení, bylo zjištěno, že dcera byla pro popsaná poranění hospitalizována na xxx xxx v době od 1. 3. do 21. 3. 2014, dále na Klinice dětské chirurgie xxx od 21. 3. do 31. 3. 2014. Poté byla propuštěna a následovala hospitalizace na Pediatrické klinice téže nemocnice od 29. 4. do 7. 5. 2014. Dne 7. 5. 2014 u ní byla provedena spondylochirurgická operace a poté byla od 8. 5. do 16. 5. 2014 hospitalizována tamtéž. Je sledována ambulantně na pediatrické klinice, neurologické ambulanci, oční ambulanci a spondylochirurgii. Dobu léčení lze odhadnout minimálně na jeden rok. Podle zprávy xxx xxx ze dne 16. 8. 2017 se u ní projevuje xxx xxx reakce po závažné autonehodě a současně se rozvíjí xxx xxx xxx, xxx xxx. V srpnu 2017 však došlo ke zlepšení stavu, xxx xxx xxx a xxx xxx xxx xxx.
7. Podle žalobců v současné době dcera normálně chodí, rehabilituje a navštěvuje základní školu. Z omezení se jí nedoporučují otřesy, může sice normálně běhat, ale nikoliv skákat. Při jízdě na kole používá páteřní chránič. Žalovaný takto popsaný stav rovněž nespороval.
8. Soud prvního stupně právně postupoval dle § 2959 o. z. a uvedl, že pozůstalí a osoby blízké poškozenému mohou z titulu ochrany soukromého a rodinného života uplatnit pouze speciální nárok na náhradu nemajetkové újmy osob blízkých sekundárních obětí. Otázku zvláště závažného ublížení na zdraví je třeba posoudit dle následků na straně primární oběti za situace, kdy nikoliv každé omezení této oběti v obvyklém způsobu života po dobu delší než šesti týdnů lze kvalifikovat jako reflexní újmu sekundární oběti. Institut ochrany sekundární oběti je mimořádný a má být hrazen pouze v kvalifikovaných případech z hlediska doby a intenzity trvání reflexní újmy. Musí jít o zvláště závažné ublížení na zdraví, mající citelný dopad do osobnostní sféry blízkých osob s odkazem na literaturu (Žďárek, Těšínová, Škárová, Waltr, Púry a kol. 2015, S52). V praxi pak půjde o nejtěžší zdravotní poškození, například kómatické stavy, závažná poškození mozku či ochrnutí výrazného rozsahu opět s odkazem na komentář k občanskému zákoníku (Petrov, Výtisk, Beran a kol., první vydání, Praha, C. H. Beck, 2017). V dané věci zdravotní stav dcery žalobců umožňuje její normální zapojení do běžného života s omezeními, nemajícími citelný dopad do osobnostní sféry žalobců. Období, kdy byla v umělém spánku a následně špatně

pohyblivá, bylo relativně krátké. Proto soud prvního stupně dospěl k závěru, že se nejedná o natolik výjimečný případ, aby jej bylo možno posoudit dle § 2959 o. z. Na danou věc se nevztahuje ani § 2956 o. z., protože rodiče poškozené – žalobci nebyli dopravní nehodou poškozeni. O nákladech řízení rozhodl podle § 150 o. s. ř. s ohledem na mimořádný charakter sporu.

9. Proti rozsudku soudu prvního stupně podali včasné odvolání žalobci, nejprve blanketní, později doplněné, s návrhem na zrušení napadeného rozsudku. Rozsudku soudu prvního stupně vytýkali, že z něj není zřejmé, zda kvalifikoval zranění dcery žalobců jako zvlášť závažné ublížení na zdraví ve smyslu § 2959 o. z. či nikoliv. Nelze tak uzavřít, zda důvodem zamítnutí žaloby bylo, že zranění dcery žalobců nepovažoval za závažnou újmu na zdraví, či okolnost, že byt' došlo k závažnému zranění, duševní útrapy rodičů neodůvodňovaly přiznání peněžité náhrady. Tato okolnost je podle žalobců zásadní. Zopakovali zranění, která T. K. utrpěla při dopravní nehodě, a citovali ze znaleckého posudku MUDr. B., vypracovaného v rámci trestního řízení, podle jehož závěrů by dcera bez náležité specializované léčby včetně operačních zákroků z důvodu poranění skončila smrtí. Zdůraznili délku bezvědomí, z něhož se začala probouzet po třech týdnech. Po dobu šesti týdnů byla upoutána na lůžko bez možnosti pohybu. Samotné léčení trvalo déle. Těžké vnitřní zranění ji ohrožovalo na životě, stejně jako těžké zranění páteře. Mimořádně dlouhou dobu léčení lze kvalifikovat jako zvlášť závažné ublížení na zdraví ve smyslu § 2959 o. z. Zabývali se i otázkou, zda duševní útrapy žalobců odůvodňují přiznání peněžité náhrady. Nesouhlasili se závěrem soudu prvního stupně, podle něhož s ohledem na krátkost období a absenci podstatných trvalých následků není dán jejich nárok. Nesouhlasili s tím, že šlo o relativně krátké období, půlroční náročná část léčení dcery, stejně jako roční rekonvalescence, za takové období považovat nelze. Zdůraznili značné obavy o život malého dítěte, dlouhodobé léčení a opakované zdravotní komplikace, zakládající duševní útrapy. Poukazovali na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2844/14, podle něhož je při stanovení výše částky relativní náhrady nutno použít princip proporcionality též tím způsobem, že obecné soudy porovnají částky této náhrady přisouzené v jiných případech, v nichž se jednalo o zásah do jiných osobnostních práv, zejména práva na lidskou důstojnost. V tomto smyslu poukázali na čl. 5 odst. 1 písm. c/, čl. 7 odst. 1 písm. c/ Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 261/2004, podle něhož má cestující v případě zrušení letu nárok na náhradu ve výši 600 €. Na základě rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 osobám neoprávněně držným ve vazbě náleží denní odškodné ve výši 500 Kč až 1.500 Kč. Podle stanoviska Nejvyššího soudu, sp. zn. Cpjn 206/2010, náleží účastníku nepřiměřeně dlouhého řízení odškodné ve výši 15.000 Kč až 20.000 Kč ročně. Podle nich právní předpisy spojují odškodné za nemajetkovou újmu v těch případech, které jsou s duševními útrapami žalobců neporovnatelné. Poukázali na to, že jako rodiče byli prakticky vyřazeni z osobního života. Podle soudu však nemají nárok na odškodnění. Položili otázku, zda je větší útrapa být ve vazební věznici s vědomím, že dítě je v pořádku, či nebýt ve vazbě a strachovat se o přežití dítěte. Každý rodič by si vybral rok ve vazbě.
10. K podanému odvolání se vyjádřil žalovaný s návrhem na potvrzení napadeného rozsudku. Soud prvního stupně podle něho ve věci správně a úplně zjistil skutkový stav, který správně posoudil i po právní stránce. Jeho rozsudek je přezkoumatelný a srozumitelný a námitky žalobců nedůvodné. Opětovně poukázal na úpravu do 31. 12. 2013, kdy byly nároky pozůstalých odškodňovány pouze v případech úmrtí poškozeného dle § 443 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb. Výše odškodnění byla upravena pevnými částkami dle stupně příbuznosti s usmrceným poškozeným. Tento nárok byl s účinností nového občanského zákoníku rozšířen i na případy zvlášť závažného ublížení na zdraví, o který se však v dané věci nejedná. Byt' T. K. utrpěla při dopravní nehodě zranění z medicínského hlediska vážná, nejednalo se o zranění zvlášť závažná ve smyslu § 2959 o. z. Základním měřítkem pro posouzení závažnosti újmy na zdraví jsou trvalé následky a jejich závažnost a rozsah. Nezletilá dcera žalobců T. K. je v současné době ve stavu,

kteřý jí umožňuje normální zapojení do běžného života s omezeními, nemajícími citelný dopad ve smyslu § 2959 o. z. do osobnostní sféry žalobců. Období, kdy byla v umělém spánku a následně špatně pohyblivá, bylo relativně krátké. Souhlasil se soudem prvního stupně, že v dané věci se nejedná o natolik výjimečný případ, zakládající nárok žalobců dle uvedeného ustanovení. K argumentaci žalobců na zpoždění letu, neoprávněnou vazbu či nepřiměřeně dlouhé soudní řízení žalovaný uvedl, že tyto případy nejsou příléhavé. Jsou i bezvýznamné za situace, kdy nárok žalobců není oprávněný v základu.

11. Při jednání odvolacího soudu se jak žalobci, tak žalovaný shodli, že v dané věci se dosud nevyjádřil Nejvyšší soud. Žalobci předložili soudu rozhodnutí Okresního soudu Praha-západ ze dne 23. 3. 2017, č. j. 17 T 113/2016-1038 a Krajského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2017, č. j. 10 To 164/2017-1074 a dále Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 2. 2018, č. j. 13 Co 194/2017-653.
12. Podle rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 23. 3. 2017, č. j. 17 T 113/2016-1038, zejména stran 3 a 11, byla Luďkovi a Věře H. vyplacena náhrada nemajetkové újmy ve výši 50.000 Kč za újmu na zdraví, kterou utrpěla jejich dcera M. H.. Ve vztahu k rodičům poškozené soud vycházel z toho, že se důvodně obávali o život dcery, po určitou dobu o ni nepřetržitě pečovali, neboť asi tři měsíce nebyla schopna sebeobsluhy a byla odkázána na pomoc druhých či lékařského zařízení se stálou péčí (LDN), což vedlo k traumatizaci rodiny a duševním útrapám. V neposlední řadě byla péče o dceru spojena i s finančními náklady na opatření nezbytných pomůcek a vedla k omezení příjmu rodiny v důsledku nemožnosti otce poškozené vykonávat výdělečnou činnost. Za odpovídající považoval částku 50.000 Kč pro každého z rodičů. Podle usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2017, č. j. 10 To 164/2017-1074, strana 18, odvolací soud akceptoval rozhodnutí o povinnosti obžalovaného zaplatit rodičům poškozené H. nemajetkovou újmu, spočívající ve vytrpěných útrapách, přičemž odškodnění této újmy ve výši 50.000 Kč pro každého z nich je i dle názoru odvolacího soudu odpovídající.
13. Podle usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 2. 2018, č. j. 13 Co 194/2017-653, strany 10, odvolací soud souhlasil se závěrem soudu prvního stupně v tom, že jednáním žalovaného došlo k zásahu do osobnostních práv žalobkyň a jejich nárok na odškodnění náhrady vzniklé nemateriální újmy formou relutární náhrady v penězích shledal důvodný. V dané věci matka utrpěla újmu v omezení rodičovského vztahu k dcerám, které nemohla řádně vychovávat, nemohla s nimi být v každodenním kontaktu, nemohla s nimi trávit čas. Měly omezený kontakt v době hospitalizace, zpočátku pouze telefonický, posléze i s možností návštěv. Újma zasáhla i do sféry jejího profesního života, který dlouhodobě nemohla realizovat. Utrpěla i újmu v zásahu do sféry duševního zdraví, protože zažila mimořádný stres z obav vývoje jejího zdravotního stavu do budoucna. Újma dcer žalobkyň spočívala v psychických útrapách, kdy dcery měly o matku strach, nevěděly, co s ní bude, zda nehodu přežije, jaké bude mít následky. Žalobkyň a) jako matka byla hospitalizovaná 90 dnů. Soud odkázal na neoprávněný zásah do práva na ochranu osobnosti dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
14. Žalobci dále připojili znalecký posudek na výši ztížení společenského uplatnění poškozené T. K., vypracovaný v lednu 2018.
15. Odvolací soud tímto znaleckým posudkem dokazování nedoplňoval, postupem dle § 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek v celém rozsahu dle odvolání žalobců, a neshledal je důvodné.
16. V dané věci odvolací soud souhlasí se žalovaným potud, že v dané věci jde nárok na odškodnění nemateriální újmy osobám, které jako sekundární oběti utrpěly nemateriální újmu v důsledku

toho, že jejich blízké osoby jako poškozené primární oběti utrpěly zvlášť závažné ublížení na zdraví ve smyslu § 2959 o.z. Podle komentáře JUDr. Petra Vojtky k tomuto ustanovení je „velmi zásadní rozšíření institutu náhrady nemateriální újmy osob blízkých o zvlášť závažné poškození zdraví. Osoby blízké tak mají nárok na odčinění duševních útrap, které jim způsobuje nepříznivý zdravotní stav osoby, k níž je poji rodinné a citové pouto. Půjde jen o ta nejtěžší zdravotní poškození, zejména o kómatické stavy, závažná poškození mozku či o ochrnutí výrazného rozsahu. Je otázkou, s níž se bude muset vypořádat soudní praxe, podle jakých měřítek určovat výši náhrady, a to i ve vztahu k odškodnění za ztrátu osoby blízké. Spíše až filozofický rozměr má problém, zda je těžším zásahem do osobnostní sféry smrt milované osoby či duševní útrapy spojené s vědomím, že tato osoba byla trvale vyřazena z většiny sfér společenského uplatnění a změnila se v osobu trpící výjimečně nepříznivým zdravotním stavem“.

17. Soud prvního stupně při svém rozhodování o důvodnosti nároku žalobců vycházel z komentáře autorů Žďárek, Těšínová, Škárová, Waltr, Půry a kol. 2015, podle nichž „zvlášť závažné ublížení na zdraví je nutno posoudit podle následků na straně primární oběti, přičemž nikoli každé omezení primární oběti v obvyklém způsobu života delší šesti týdnů bude kvalifikovanou reflexní újmou sekundární oběti. Daný typ ochrany sekundární oběti je institutem mimořádným a má být vyhrazen toliko pro kvalifikované případy z hlediska doby a intenzity trvání reflexní újmy. Lze souhlasit s názorem, že by nemělo být normou, aby při každém ublížení na zdraví s trvalými následky, byly kromě poškozeného odškodňovány též všechny osoby blízké. Musí jít o skutečně zvlášť závažné ublížení na zdraví, které bude mít citelný dopad do osobnostní sféry blízkých osob“. Podle komentáře autorů Petrov, J., Vjítko, M., Beran, V. a kol. k občanskému zákoníku, 1. vydání, Praha, C. H. Beck, 2017, „v praxi půjde o nejtěžší zdravotní poškození, např. kómatické stavy, závažná poškození mozku, či o ochrnutí výrazného rozsahu“.
18. Byť k dané problematice dosud neexistuje ustálená soudní judikatura, odborná veřejnost se při posuzování § 2959 o. z. shodla na tom, že sekundárním obětím náleží dle tohoto ustanovení odškodnění v případech, kdy primární oběť utrpí tak závažné zdravotní poškození, že bude prakticky trvale vyřazena z činností běžného života či většiny sfér společenského uplatnění a trpící výjimečně nepříznivým zdravotním stavem. Může jít např. i o zmrzačení, zohyždění, ztrátu důležitého tělesného orgánu nebo dlouhotrvající onemocnění. Takové následky však dcera žalobců po zranění při dopravní nehodě nemá, protože je s relativně mírnými omezeními, kdy podle tvrzení žalobců nemůže skákat a při jízdě na kole využívá páteřní chránič, zapojena do běžného života. Žalobcům nelze přisvědčit v jejich tvrzení, podle něhož není zřejmé, zda soud prvního stupně zamítavě rozhodl v důsledku zranění a trvalých následků dcery nebo kvůli nízké míře jejich duševních útrap. Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí jasně uvedl, že důvodem jeho postupu byl zdravotní stav dcery žalobců, která při dopravní nehodě neutrpěla taková zranění, která by bylo možno kvalifikovat jako vyřazující ji trvale z běžného života. Odvolací soud nepochybuje o tom, že starost žalobců o dceru zejména v době, kdy nebyla v bdělém stavu, byla nezměrná, dikce § 2959 o. z. však neumožňuje odškodnit sekundární oběti v případě všech takových stavů prvotních obětí, ale pouze v případech nejzávažnějších, o který se v jejich případě s ohledem na takřka běžné zapojení dcery do života jednat nemůže.
19. K poukazu žalobců na uvedená rozhodnutí v jiných věcech odvolací soud uvádí, že z nich nebylo možno vycházet, protože jsou odůvodněny jinými skutečnostmi, než těmi podstatnými dle dikce § 2959 o. z., tedy charakterem utrpěné újmy primární oběti. V případě usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 2. 2018, č. j. 13 Co 194/2017-653, soud vycházel při přiznání náhrady z neoprávněného zásahu do práva na ochranu osobnosti dle Listiny základních práv a svobod, ve druhém případě se náhrada odvíjí jednak od obav o život dítěte, ale i od finančních nákladů na opatření pomůcek pro dceru a náhrady za nemožnost výdělečné činnosti jednoho z rodičů. Ani jeden ze soudů se však nezabýval podstatnými okolnostmi pro posouzení nároku dle § 2959 o. z.,

tedy otázkou zvláště závažné újmy primární oběti. Odvolací soud rovněž nemohl nárok žalobců spojovat s řízeními o odškodnění osob při zpožděných letech, neoprávněném držení ve vazbě či za nepřiměřeně dlouhá řízení, zejména proto, že se vždy vztahuje k odškodnění „primární oběti“, občanskoprávní úprava odškodnění osob, které samy utrpěly zdravotní poškození, je upravena speciálními instituty občanského práva a nikoli kritérii § 2959 o. z.

20. Odvolací soud proto shodně se soudem prvního stupně shledal žalobu jako nedůvodnou a rozsudek soudu prvního stupně včetně správného výroku o nepřiznání náhrady nákladů řízení úspěšnému žalovanému postupem dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
21. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení vychází z § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. a plného úspěchu žalovaného v řízení, protože soud prvního stupně své rozhodnutí správně odůvodnil a vysvětlil, pro postup dle § 150 o. s. ř. s ohledem na předmět řízení již odvolací soud neshledal žádný důvod. Žalovanému, zastoupenému advokátem, vznikly náklady spojené s právním zastoupením za dva úkony právní služby (sepis vyjádření k podanému odvolání dne 16. 2. 2018 a účast na jednání odvolacího soudu dne 2. 5. 2018) po 10.300 Kč (§ 7 bod 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) spolu s paušálními náhradami hotových výdajů dle § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky – 600 Kč a náhradou 21 % DPH ve výši 4.452 Kč, celkem 25.652 Kč. Tuto částku odvolací soud uložil zaplatit žalobcům žalovanému v zákonné lhůtě (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) a na zákonné platební místo (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, jestliže na základě dovolání, podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně, dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 2. května 2018

JUDr. Jiří Cidlina v. r.
předseda senátu